

Repetitio est mater studiorum.

Theodorus Harbismaior
et
Thomas Olander
disticha partis auersae composuerunt

Christianus Wilster
ex Graeco in Danum conuertit

Museum Tusculanum
hac conuersione uti benigne permisit

Aemilius Mourier
ornationi inuoluci praeauit

Thomas Olander
editit

Hauniae anno MCMXCIX

- Μέντης δ'. Ἀγειάλοι διάφρονος εύγεται εἶναι
νίος, ἀτάρ Ταφίσιοι φιληρέτμοισιν ἄνασσει.
420 Ως φέτο Τηλέμαχος, φρεσὶ δ' ἀβανάτην θεὸν ἔγνω,
οι δ' εἰς ὄρηστον τε καὶ μερόσουν αἰοῖδην
τρεψάνειν τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ Κέπερος Ἐλέαν.
τοῖν δὲ τερπομένοισι μῆλας ἐπὶ Κέπερος ἥλθε-
δι τότε κικκείοντες ἔβαινοικόνδε ἔκπατο.
425 Τηλέμαχος δ', οὗ οἱ θάλαμος περικλάδος αὐλῆς
ὑπῆρχε, δέδιμπτο περισκέπτο εἴνι χώρῃ.
ἔνθ' ἔητι εἰς εὐηγή πολλὰ φρεσὶ μεριπτίσιν,
τῷ δ' ἄρ' ἦν αιθμένας δεῖδας, φέρε κεδνά ιδύνα
Εὐρύντει. Ὄπος θυμάτηρ Πεινηπορίδα.
430 τὴν ποτε λαύρης πράτην κτείνεσσιν ἐισιτ,
προθήθην ἐπὶ ἑδουσαί τεκουσάρβα δ' ἔσκεν,
τοι δὲ μιν κεδνῇ ἀλλοὶ τίνεν ἐν μεγάροισιν,
εὐηγή δ' οὐ ποτὲ ἔπικτο, χόλον δ' ἀλλεινού τυνάκος·
ἢ οἱ ἄμεινοιμενος διδόσεις φέρε, καὶ ἐ μάλιστα
διμονον φιλέοσκε, καὶ ἔτρερ τυθῶν εόντα.
435 οὐτέν δὲ θύμας θάλαμον τύκα ποιητοῖο,
ἔντεν δὲ ἐν λέκτρῳ μάλακον δ' ἔκδυνε χτῖνα·
καὶ τὸν μὲν γραῦτης πυκνηδέος ἔμβαλε χεροῖν.
ἢ μὲν τὸν πτίνσαο καὶ ἀκόπισσα τιτῶν.
440 πασαύλῳ ἀγρέμασσα παρὰ τρητοῖς λέσσοι,
βῆ δὲ οὐν ἐκ θαλάμου, θύρη δὲ ἐπέρυστος κορώνῃ
ἀρρύρῃ, ἐπὶ δὲ κλήϊδ' ἐπάνυσσεν ἴματα.
ἔνθ' ὅ γε πανύζιος, κεκαλυμμένος οἰος ἀστρο,
βούλευε φρεσὶν ἥσιν οὖδην τὴν πέραδον· Ἀθήνη·

Gudernes Forsamling. Athenes

Formaning til Telemachos.

- Musa! fortel mig om Manden, den vidbefarne, som flakted
Meget omkring, da han havde forord det hellige Troia.
Sæde mangfoldige Byer, og fik deres Steder at kjenne;
Men paa Fart over Haver han svar Genvordighed ustod,
5 Medens han stred for at brygge sit Liv, og for Svendenes Hjemkomst;
Dog sine Svende han ei fik frela, hvor ivrig han strebte,
Thi ved formastelig Daad de selv prædige sig en Uerd,
Ret som Daene de slaged den høthvenvandende Solduds
Oxer, og derfor til Straf han dem Hjemferdsdagen brenved.
10 Henaf, du Datter af Zeus! du Es og Andet fortelle!
Alt var de øvrige Mend, som den grusomme Død havde sparet,
Konne til Huds og Hjem efter Fauer i Krig og paa Bolge;
Ham alene, som saved sa svart sit Huds og sin Hustrue,
Holdt en Gudinde tilbage, den værdige Nymphe Kalypso.
15 Hist i de hvælvede Groter, og ønsked sig Manden til Husbond.
Men da det Aar i Tidernes Løb omsider var kommet,
Da det af Gudene var ham bestemt at vende tilbage
Hjem til Ihaka; Oc, selv da blev han midt mellem Landsmaend
Ef forskauet for Kamp; dog samfylle Guder han ykned,
20 Uden Poseidon alene, thi gram i Hu han bestandig
Helen Odyses forflugte, for higen til sit Land han var kommen.
Guden var fjent nist bort, Athiopene vilde han ejeste;
Yderst paa Jorden de høe i tvende forskjellige Stammer,
Deeds hvor Solen ved Grye stær op, og, deids hver den daler,
25 Festhækatomber af Oxer og Lam brivane han vlide.
Der heft froe ved Gilket han sad, mens de øvrige Guder
Hist hos Olymperen Zeus i Sal havde samlet sig alle
Først til Onde tog han Gudene og Menneskene Foder,
Jeg som Agiaphes i Tanum han ræbd, den ejmændende Fyrste,
30 Hver Agiaphons hævdende San Oresen ihjelsgot.
Kommede han ihm saa blandt Gudene talte:
Ha! hvor gjerne dog Menneskens Slegt anklaer os Guder!

Τὸν δ' ἀντί· Ἀντίνοος προσέφη, Εὔπειθεος νιός·
Τῆλεμαχού, ἡ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ

ὑπεράρχοντες τ' εἴνεναι καὶ θυραλέος ἄγροπενεύς·
μή σε γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκη βασιλίη Κρονίους
ποιήσειν, ὅ τοι γενεὴ πατρόσιον ἔστιν."

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεννυμένος ἀντίον πῦδα·
"Ἄντινο·, εἰ πέρ μοι καὶ ἀγύσσει τοῦτο κεν εἴσαι,

390 καὶ τοῦτο ἔθελοι λίους γε διδόντος ἀρέσθαι.
ἡ γῆς τοῦτο κάστον εἰν ἀνθράποιος τετύθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακοῖν βασιλεύειν αἰγάλει τοι διθ
ἄνωντὸν πέλεται καὶ τιμπάτερος κατός.
ἄλλ· ἡ τοι βασιλέας ἀγαλῶν εἰσι καὶ ἄλλοι

395 πολλοὶ εἰν ἀμφιάλῳ Ἰθάκη, νέαν ἡδα παλαιοί,
τοι κλέν τις τοῖς ἔχρησιν, πετεθε διος Ὁδυσσεός·
οὐδέ τοι τούτον οἰκεῖ ἀναξ ἔστοι· μητέρος
καὶ θύμους, οὓς μα ληπτοτε διος Ὁδυσσεός·"
Τὸν δ' αὖ Σύρομος Πολύβου πάτης ἀντίον πῦδα·

400 "Τῆλεμαχού, η τοι ταῦτα θεον ἐν γονισται κεῖται,
ὅς τις εἰν ἀμφιάλῳ Ἰθάκη βασιλεύειτο· ἀγαλῶν
κτήματα δ' εὐτός ἔχεις καὶ δώματα οἰσιν ἀνάσσαις·
μη γάρ ὁ ἔθειον ανηρ δις τις σ' ἀεκούσιος βίφρι
κτήματα ἀπορρέει· Ἰθάκη εἴτινατεωσις·

405 ἄλλ· ἔθελοι σε, φέρτε, πετρί ξένοι ἐρέσθαι,
οὐπόθεν ούτος ανηρ, ποιεὶς δὲ ἐνίστηται εἶναι
γαῖας, ποιεὶς δὲ νύ οι γενεὴ καὶ πετρὶς ἀπουρ-
ῆτιν τοις ἄγρειν πετρὸς φέρε ἐργομένοιο,
ἡ ἐν αὐτοῖς χροῖς ἐλέδουμενος οὐδὲ τάκεις;

410 οἰον ἀνάλεις ἀμφα ὀγύεσται, οὐδὲ τέμενες
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακοῖ εἰς ὅτα ἔχεται."·
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεννυμένος ἀντίον πῦδα·
"Εὔρηματ· ἡ ποτέντος ὄπλοτος πατρὸς εἵμοιο·
οὐτ' οὐν ὀγύλειτι έπι πειθοματ, εἰ ποθεν ἔλθοι,

415 οὐτε θεοποτῆς ἐμάλαζομαι, ἢ τινα μήτρον
ἐμέγαρον καλέσουσα θεοπότον ἐξερέθαι.
ξείνος δ' οὗτος οὐδὲς πατρότος ἐκ Τάφου ἔστι,
Ha! hvor gjerne dog Menneskens Slegt anklaer os Guder!

Jammeren, sige de, kommer fra os, og selv dog alene
Ved deres Synder mod Ret og Skjel de volde sig Sorger,
385 Ligesom nys Agiaphos mod Ret og Skjel Agamemnon,
Viv tilteg sig tog, og myrded han selv med hans Hjemkomst,
Skjondi han vidste sin Straf, da vi selv ham varede idie;
Ned vi skikked Hermeias, den spedende Argosbetinger,
At han dog ei skulde slage ham ijrel, eller egte hans Hustrue,

400 Thia af Orestes engang skulde Atreus Son vorde hevet,
Når han var voxen til Man, og så fredrene Rige begierte,
Dette han egde Hermeias, dog ei han rakked Agiaphos,
Skjondi til ham Bedste han rakked, og nu har han boked for Alting.
Han gjenværed Athene, den lysblæstede Jonifre;

405 O vor Fader Kronion! da Drot over Doster tilføde:
Ja! han fald, og tilføse sin Dod han serlig fortjente;
Doe som han hver Mand, der til lignende Daud sig formaster!
Men i mit Hjerte det skjede mig for Helten den stakkels Odysseus,
Han som skal fra de Kjære se lang Tid mantes af Kummer

410 Hist paa den havnomsykkede Øe; som en Navle paa Dybet
Stikker den fren bevoved med Skov; der boer en Gudinde
Datter af Atlas, den snedige Gud, som kjender tilfulde
Samligje Dybder i Højet, og ene de meejlige Støtter

Løffer i Veiret, som Himmelken vidt adskille fra Jorden.
55 Datter af ham forsinke den arme bedvedede Konning,
Smigrende for ham bestandig med sord indsmidkende Tale,
At han skal glemmen sit Ihaka Øe; men Helen Odysseus
Inderlig længes at see blot Roger igen fra hans Hjemland
Fare mod Skjær; ja Doden har ønsker sig: roes et Hjerte

415 El omisler, Olympisk Drot! har Odyses da forud
Ei ved Argeiemes Skibe dig bragt behageligt Offer
Hist i Troernes Land? hvorfor er da Zeus han siaa hamfuld?
Hende pastrand Skysslyrnen Zeus gjenværed og sagde:

Kjæreste Bam! hvad Ord undslap dig fra Tendernes Redke?
60 Hvor var det muligt, at kg kunde Helen Odyses forglemme,
Som i Forstand staer holt over Mend, og stadig sit Offer
Brachte de salige Guder, som boe paa Hinuneden vide!

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηνᾶς παραίνεσις
πρὸς Τηλέμαχον.

"Ανδρά μου ένωνε, Μούσαν πολλότερον, ός μάλα πολλά πλάγχητε είτε Τροίτιν επίσκοπονταν έπειρος πολλών & θυμότων ήδη γένους καὶ νόον ἔνων, πολλών δ' ὅ γ' ἐπ' πάτην πάθεν ἀλέκη ὃν κατὰ θυμόν, ἀρνήμενος τὴν φωνὴν καὶ νόοντον ἐτάσσειν, ἀλλ' οὐδὲ οὐτέπειρος Ερμόντο, Ιένειος περ- αντὸν γάρ οὐτέπειρος ἀσταύλωτον πάλιντο, νησίοις, οι κατὰ Βούνον, Υπερίωνος, Ηλείων θησαυρὸν αὐτῶν ὁ τοίνοις ἀφειλέστατον ημαρ. τὸν ἄμμον γέ, θεῖ, θυμάτερ Διον., εἰπε καὶ ήμιν. "Εὐθ' ἀλλοὶ μὲν πάντες, δοῦσι φωνὴν αἰτῶντες οὐκοι ξόνοι, πολεμῶντες τε πεφεύγοντες, ὡδὲ θάλασσαν· δόν οἷον, νόστον κερχύμενον ήδη γυνακός, νύμφη ποτὲ! Ἐρυμανθα, Δία θεάν, ἐπειδὴ λαγύφοροις, λαίπαιοντες πόσιν είναι. ἀλλ', οὐδὲ έπικα θεᾶς περιπολῶνταν ἐναττάν, οὐδὲ Επελάσσονταν οὐδὲ Ιονίον νέφεσσον εἰς Ήδανή, οὐδὲ Ήδανη περιφύμενος ἣν ἀθλών, μαὶ μετά οὐδὲ φίλων, οὐδὲ Ελαπρῶν ἀπαντες νέφοι Ποτεδωνῶν, ὃ δὲ οὐτέπειρος μενάνεν ὀντάθεος Οὐρανοῖς πάροι, ην μαῖν τικέσθεν. "Αλλ', οὐδὲ Αιθίοπας μετεκεκλητός ημέρης ἔντας, Αιθίοπας, τοι δηδὴ δεδειάτης, ἔχοτοι μαδόν, οι μην σουμόνων. Υπερίωνος, ο δὲ ἀνιόντος αντίοντων ταύρους καὶ ἀρνέων ἐκατούρης ἐψήθη γέ τέ περιτό δατή παρημένος, οι δὲ ἀλλοὶ Σηνὸς ἐν μεγάροις Οἰλυμπίου εθρῶν ἤσαν. τοῖς δὲ μινθῶν ἦρξε πατρὸν ἀνδρῶν τε θέων τε, μόνιμοτο κάτιο θύμον ἀνθεμός Αἴγισθον, τούτῳ δὲ Ἀγαμεμνονίους πλεκαντος ἔκεντον. "Ορέστης τοῦ δὲ Ἀγαμεμνονίους εἶπεν ἀλινότας μετινῆτας· "Ο ποταὶ οὖν δὴ οὗθε βροτοὶ αἰτώντων.

4

άλλα Ποσειδώνας γηγούς απόκελτες αιώνα
Κυκλαδών τους κερχύσθαι, όν σφαλματούς άλλων,
αντίθετον Πολιφύρων, δύο κρέτας ἐστὶ μέγιστον
πάντων Κυκλαδώνος θεούς πάντας την τύχην.
Φύρωντος θυντήρα, ἀλλά ἀτρυγόντος μέδοντος,
ἐπειδὴ λαγυφοτοῦ Ποσειδῶναν μιγεῖσα.
οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν διανοστάτη
οὐ τι κατακείνει, πλέοντες ὅπε ταπεινὸς αἴησ-
ἄλλη, ἡμέραι οὐδὲ περιφρύσκουσεν πάντες
νόσον, οὐδὲ Ὀλύμπιος Ποσειδῶνος οὐδὲ μέθοισε
δὺν χόλον οὐδὲ μῆρα πατεῖσθαι ἀντία πάντων
ἀθεναῖς αἰχνήν θεῦ εριστραῖνοι.

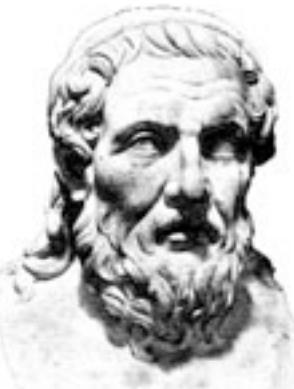
Δόν τη δημητεῖσα θεὰ γλαυκόπιτες Ἀθῆναι·
ὅ πάτερ νήπετε φιλῶν μακάρων θεοῖσι,
εἰ μὲν ἔν τοι τιθον φιλῶν μακάρων θεοῖσι,
νοσηῖσθαι Οὐδοῖσι πολλοῖσιν ὄντες δύνονται,
Ἐρμεῖαν μὲν επιτεινεισάντος ἀργεντοντήν,
νήνοις ὥς Οὐργοῖσιν δρύνονται, δύρα τάστα
νήνην εὐπλοκάσιον εἶτι νηυρεῖται βουλήν,
νόσον Οὐδοῖσιν ταλασσοφόρος, οὐδὲ κανένται,
αντύρην ἕγοντι Ιθάκην εσθενόμενος, δύρα οἱ νιόν
απόροντας ἑπτοντον, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείοις
εἰς ἄφορον καλέσσονται κώμη κομψοῖσιν· Ἀχαιοῖς
μητριστοῖσιν απειπούνται, οἵ τοι οἱ αἰεὶ^{μῆν}, ὀδινάσσονται καὶ εἰλέσσονται ξίλιοι βοῦς,
πεντωὸν δὲ Στάρτης καὶ τοῖς Ηπύλοι μηδενίσσονται,
νόσον πεντουσίουν πατρὸς φιλῶν ἢν που ἀκόντων,
δύν ιδεν την κλέος ἐσθοῦν ἐν θυρώσιν απόλλην.
“Εἰ εἰσοις τοι ποστούς δήσομα τοι καλλέσσονται,
αμφιβολίας δρυσίται, τοι μὲν φέροντι ήμεν ἐν τρήνη
εἴτε οὐδετέρων γένος πανοίς αὐτοῖς.
εἰλέτο δὲ ἀλκυόνιον ἔτις, ακτυνούσιν οὔξει τακτά,
θρύσι μέγα στοιχάριον, τοῦ δαμνύσαντος αὐδώνα
ηρώων, τοῖς τε κοτεσσόντος οὐρμοτάρατο,

Helen Anchors' Son han er, selv hedder han Mentes,
Og han drot for Taphiske Mand, flinkdroede Sofolk.
Han var altså dog vidig han grandt, at han var en Guddom.
Beilernes vendte sig attor til Dansk og lystige Sange,
Mord og skyld, og togede der af Aftenens Komme.
Og som de morden sig bedst, frenbød den skrumende Aften;
Hver gik da til Si Hjem, og lagde sig til at sove.
Men til kummer begav sic Tekamoch; høit var det opdygt
I den arselege Gaard paa Plads med den fristedt Udsigt;
Did til sit Leie han gik, af Tanker hans Sind var beveget.
Ham Eurekylde, en Datter af Ops, som var Son af Peisendor,
Lyste mod blusende Flæd i Haand, den kjerlige Garne,
Hvem Laerten engang, da han stod i sine færdige Ungloden.
Havde sig klogt foran, hun kosted han Howeider tyve,
Og i sit Hus han saa holt som sin høviske Vix hende skatted;
Dog hender Lee hane skydede, for et krenede sin Hustue;
Hun den blusenkede Kammere, havde af tanke
Elskede han næst, og baged han da han var ille.
Deren han arbejde selv til fastløbgede Kammer,
Satte sig hen sin seng, og da Kjerten hadde sig affort,
Flyede han strax den i Haand til den gamle forsyngle Qvinde.
Og da hun havde den glatnet og lagt i de rigtige Folder,
Tet ved den smundknitende Seng paa haand, han hengte,
Gik saa af Kammeret, ud, og fast med det solvere Haandgræb
Diven hin efter sig trak, os Slæden med Remmen han fremskjold.
Hyller i Tepper af Ulud han laa nu Natten igennem.
Tænkedine sterkta med den Far, hvortil han Athene formanned.

29

Slyld i Sigt, men Zeu, thi ham det er jo, som giver
Jordens opfindsomme Mand hvidt Elvær isher han vil unde.
El er det, set, at over Skjold besyndernes Vindehold,
Det er jo Memmekens Van til Song formidlet at prise;
Som er det nye Qval, der de Lytende kommer for Høer;
Da dir din Sind og dit Herte til sanden Viser at høre!
Ei var Odysseen den store Mand, som kom til henfjerd
Hest i Troja; da Doge jomangtigde Hære.
Gak til Kammer nu hen, og besøg din Gjerning i Huset,
Baade din Vev og Ten, og befejd din Tjenestevindeper
Røgte med Flid dene. Dont se Mand at tale sig anstaaer,
Meest alle Doge mig, thi min er Magten i Huset.
Studsende står ved hans Ord tilbage han gik til Sik Kammer.
Du hun på Hjerte sig lade sin Stor forstående Tale;
Og da med Temene om hin Hosienfolkskammer var kommen,
Der for Odysseen hin Stubund hred, til Pallus Athene
Lod over Enhjernes Laage nedlen dille Slammer.
Belleme stoled og lamed nu lyd i den skyggende Hoisal,
Inderlig onsked Elvær at dede den Yndiges Leie.
Forst den forstandige Sunn' Telmachos tog nu til Ørde:
I som begære min Moder til Vif, hovmodige Heren!
Lader os her i vor Log nu os forblyse ved Maalid.
Uden at stodel! der et dog saa stod at have på Skjolden,
Naar der saadan Engholm med Rest som himmeliske Guder.
Saa vi morgen til Thinge vi gane, og samles tilhøre,
For at jeg frisk og frank der Falder sige min Mening,
At I skal romme mit Hus, og forsølne til Fraudens Ande,
Tere hvad selh. Uer, og Gidlene holdte pøle Skafte.
Hvis dermed for Ja selv i bedst og fulgtidet det finde,
At for den enekede Mand Gods skrekkende frode,
Fraudens da kund! dog make jeg vil til de saue Gude;
Om det sig føre maaske, at Zes Edler rammer Gyngjeld,
Da skal vi udest Hevi i mit Hus onkomme tilhøre.
Saa han taler, og Alle med Tan i Læbene beeg.

三

ἔν μηνον πάρα φασι καὶ κῆμαννον οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφήναις ἀσταθεῖσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε ἔχουσιν, αὐτὸν καὶν Ἀγρίσιος, τοῦ μόνον Ἀρέθειος τὴν ἀλλού μηνυτον, τὸν δὲ ἐκτάνειν νοσησαντα, εἰδὼν αὐτὸν οὐλόθρον ἐπειδὸν ποὺ εἴπαντο μητέ, Ἐρειπεν πάντας, ἐπισκόπον ἀργεῖσθαι τοῦ μητὸν αὐτῶν κτενεῖ μητέ μανδασάν τοντινόν· εἴκα πρόστατος ιστοντα Αρέθειο, ὅποτε ἡνήσικη καὶ ηἱ μειράπειρα αἵτινες, ὁδὸν ἀρέπει· Ερειπεν, αλλὰ ωφελεῖσθαι τριάγια ποτίσθαι ἀγάθα φροντος τὸν δέ ἀδρόν πάντας ἀπέστει. Τὸν δέ μηνετεῖται θεατὰ λαζακούτι Αθηνῆς ὁ πάτερ θεοῦ Κρονοῦ, ὑπάτερ κριτῶντων, καὶ κατὰ κέντον τοικούτι κείται ὀλέθρεος· ὃς ἀπόλοτον καὶ ἀλλος ἀπόλοτος γέρεος. ἀλλὰ μη ἀρέψει· Οὐδέποτε διορίσαντος πιορ, δυσωπόρο, ὃς δὲ ὅμη πλαύοιτο πάπατο πατέσαι νησον ἐν Αιγαίῳ, οὗτος δὲ μαρτυρός ἐστι Λαζασσόν· νησον δενδροφύλαξ, θεός δὲ ἐδώματο νοιεῖ· Αταλάντος θυγατέρα λόδωροντος, ὃς τε τῇ Βατάλοσης πάτητε βένθα οἰλεν, ἐδέ τε δὲ κατέπιεν αὐτὸς μαρκᾶς, οἱ γαῖαν τε καὶ οἰσπράν οἱρεῖς έχουσι, τον θυνάτη διαποντανούσιν μητερεύοντες, αἵτινες δὲ μαλοκατοι καὶ αἰμαλύνοντο λόγον θέλει, ὅπως Ἰάκωνες ἐπλαστασιούσι οὐσιανέσ, ἴμενος καὶ κατοντανούσιν νοεῖσθαι νησίς καίτινον μηνυμένης. οὐδὲ νοι περ ἐπέτρεψαν φίλον τούτον. Οὐλαρίης, οὐδὲ νότιος τοῦ θεοῦ Ουδουσανές, ἀρρέματα παρα νηρού παρέτειοι λειρά ήζουν· Τροΐην εὑρεῖται, καὶ τοι εἴσοντο ζεύς τε· Ζεύς· Τὴν δὲ μητερόθεαν ερεσοντενθετηράτην Ζεύς· "τέκον μόνον, ποιεῖς εἴσοντες φύγες ὀδόντων, τον δὲ οὔτεταις ἔριν θειού λασθανόν, οὐ περ μη νιών εστι βροτον, περὶ δὲ θεοτον

Han Antinoos svært igjen, han Son af Eupheus:
Eaf! forvist her Gudene selv, Temelochas! lært dig
385 Høit at høve din Rest, og drevet at tage til Øst!
Blot Kronion dig ei midstellet Ær Drot og var på Oland,
Son er thi fædrene Kjære forsand ifølge din Herkonsar!
Øg den forstandige Svend Temelochas gav ham til Gjensvar:
Finder du ogsaa det stert, Antinoos! naar jeg foekskeer,
390 Gjørme! jeg syns om ikke, omles omrig Zeum det forunder!
Eller beträger du Siles maaesse som det værste pa Jorden?
Det er dog ei saa lidt, som Drot et Land at beherske;
Rigt er snart han Palads, og selv han stiger i Heder.
Dog af Achaische Drotter findes jo mange foruden
395 Unge Swavellos bededde Mænd pa Ifakas Oland:
Een af dem vore Drot, da min Fader er kommande af Dage,
Men i mit Huis vil jeg made, og selv vær Drot for de Trelle,
Som men den Ælding Odysseus tilskæmpede forham på Krigstog.
Stru nu Sylvon Bonn Eunymachs gav ham til Gjensvar:
400 Endi i Gedmed Skjed, Temelochas! hvil der vistnok,
Hvem af Achaische herske der skal pa Ifakas Oland.
Dog i dit Huis selv vær Drot, og beholde din Eis!
Aldrig i Mand der komme, som vover med! Vold dig at røve
Noget af hoved der er, mens Folk kan blive bygge!
405 Dog om din Gjest, min Kjær! jeg ønskede nok, der at spørge:
Hvor er den Mand dog? hvad! Lanus Affilding i Verden
Kalden har sig? og hvor er han Sledig og Hemstavn?
Har han maaesse dig Tidende bragt om din Falers Igjenkomst?
Hvad eller kom han hid, for selv ej, Ariend at nøgle?
410 Hvor han dog brugt havde, og sikkert i Bokkeljsund
Skyldet! han tyktes dog ikke vi vantrenset af Asyen.
Om den forstandige Svend Temelochas gav ham til Gjensvar:
Ak, Eunymachs! tabt er forsand min Falers Igjenkomst!
Ei vil herefter jeg Tidende tro, hvorfra den saa kommer,
415 Hellas er det mindst paa Sardisign, hvilken mod Miner
Sponger saa flittigen orn, naar til Huset hun kaleder en Spæmann.

3

απίοι, ούλλα καὶ ποιὲν αἴτιος, ὃς τε διδόσιν
ἀνθράκων ἀληφότητα, οὐδὲ θέλουσι, ἔκστασι.
τούτῳ δὲ νύμενοι Δανῶν κακοὶ οὐδεὶς αἰδεῖν
τὴν γὰρ μούλην μάλιστα επιτελεῖν³⁵⁵ ὄφρωσο,
τοις δὲ ἀκούσκοις νεοτάτη μηριτάσια.
σοὶ δὲ ἐπιτάσσομεν κράτην καὶ μώμονάς
οὐράνιαν· οὐδένας γάρ τοι πάλαι νόστιμον ὑμάρ
εν τρού, πολλοὶ δὲ καὶ μᾶλλον φέρεται πλάνοι
αλλ᾽ εἰς οἰκον ιδοῦσιν τὴν ὅρτην γάρ κούμις,
ιστὸν τὸ πλακάντι τε, καὶ μαρπιτόλασι κέλευσι
ἔργον ἀνέψιστον μήδος δὲ ἀνδράσι μέλεσται
πάσι, μαλάτο δέ οὖν τῷ πάρ κράτος έστιν οἵκῳ.³⁶⁰

360. *Ἡ μηθιζασταὶ πάλιν οἰκονές βρήκεις;*
παύσις γέρη μινθὸν πεπυγμένον ἔνθετο θυμό,
ἔς δὲ λιπαρὸν αὐτοῖς σὺν ἀμπελούλαιοις ποιανεῖ
μάλιστα ἔπειτα: Οὐδούμι φύλακος πάσιν, δηραὶ οἱ ὄντων
ἡδῶν εἰτιάλεφοι βάλε ριχταπότες Ἀθῆναι.

365. *Μνηστήρες δὲ ὑδάσπειν ἀνὰ μέρην σκένεσσιν
πάντες δὲ ἡρίστοις ποιεῖσθαι κλίθινα,*
τοῖς δὲ Ἐγκέλαδος πεντενίους ἀρχετο μιθῶν,
Μητρὸς ἔμης μνηστήρες, νεύροις δέρμοντες ἔρχοντες,
νῦν μὲν θαυμάσιον τεράπονθα, μῆβι βούτης
ἔσται, εἶτι δὲ καὶ λόγον ἀκούσουσιν ἔστιν ὀδυσσόν
τούσοις οὐδὲ οὐδεῖ, θεοὶ νηνάλγας αιδην.
ηθεῖν δὲ ὄργηντος καθεύσωσαν κιοντες
πάντες, ἵνα μινθὸν ἀπληγέας αποκείτο,
ἔξεναν μεγάρον ἀλλὰς δὲ ἀληφότητας,
370. *νῦμ κτημάτης ἔδειντος, μεγίστων ταῖς οἰκίοις,
εἰ δὲ ὑδρὸς δοκεῖ τόποι λατερῶν καὶ ἀμενῶν
εμμενει, ἀνδρὸς εἴνοις βούτον νηνόσιον ὀλέσθει,
κειρέτ: εἴδε θεοῖς ἐπιβούσιον αἰεν ἔντας,*
αἱ καὶ ποιὲν Ζεὺς δῶρα παλιντίνηται γένεθεια
375. *νηνοῖσοι καὶ κεπταὶ μόνον ἔντοσσιν ὀλόσιθε.*
“Εὔ ζερφ, οὐ δέ πάντας οὐδὲς ἐν τελεία φύντες
Τηλέμαχον θαύμασιν, οὐ θωρακούς ἀγόρευτος.”

24

πολλά μαλά'. Θα δώσει φίλης ένα παίδις έτσισια.
ού δ' αὐτῷ τυκνικόν οἰνοθήσαμεν αἵ τι πειθαί-
200 γῆ ἀρρώστησαν εἴκουσιν, ή τὶς ὥρισται,
ἔργο πεισούσινον καὶ μηδ οἰνοθήσων,
ην τίς τοι εἴποις βροτὸν, καὶ νόσον αἰσθέσαι,
ην τίς Δοῦλος οὐκέτις θέλεις ηνειστόν·
πρότινον μὲν ἐν Πλάτων καὶ εἶρος Νεκτάρια δον,
καθὼν δὲ Σπάρτηστα παρὰ ζυδῶν Μενέλαιον-
δεῖ γάρ δέσποτας ήθελεν ἀχαιοὺς χαλκοτίθανον,
εἰ μὲν κατ πατέρα βίστον καὶ νόσον αἰσθέσαι,
ητὶ δὲ τρυφόνεμον περ ἐτί λαβεῖς ηνειστόν·
εἰ δὲ τεθνόμενος θάνατος μηδ ἐστόν,
νοσθίσιος δὴ εἴπειν φίλην της πειραῖς γαῖαν
σῆμα τὸ ζεῦς καὶ κτέπεια κτερεῖαια
πολλὰ μαλά', θάσος ξόκει,
καὶ ἀνέρι μπέτραι δούναι,
αὐτῷ ἐπην δὴ ταῦτα τελετήση τοι καὶ ερῆσι,
φρεσούσιοι δὲ δίπτεια κατέκριναν θυμὸν
290 υπάκοις καὶ μηντήσιοι εἰν μαργότεια τεοῖσι
κτείνειν δὴ δόλο ή μάρασδον οὐδὲ τις σε χρὶ^τ
νητάσιος οὔγειν, εἰσὶ οὐκετὶ τηλίκοις εοσι.
ηὶ οὐκάεις οἰον λόγοι, ελλέψει διος Ὀρέστης
πάντα τὸ ἄνθρωπον, εἰτὲ Εἰκαντα πατρορογήν,
300 Αἴγισθον δοληρόταν, οὐ πατέρει κλυνόν ἔκτα;
καὶ σοῦ, φίλος, μαλά γάρ σ' ὄροι κατέλην ταμεν τα-
λλεκούς οὖσας· ιέντας τις σε καὶ οὐνόγονον εἴτη,
αὐτῷ ἐγόν τινι θοῇ θυμοὶ κατελεύσασιν ήδη
ηδή ἐπάνομον, οὐ δέποι μαλά, ὀπταλούσας μένοντες;
310 οὐ δέ αυτῷ πολεμεῖν, αὐτὸν οὐν καὶ μάρασδον μίθων.
Τινὸς δὲ Τηλέμαχος πειναύσσων ἀντίον ιδεῖ-
σειν· ή τι μὲν τοῦτο φίλα φρονέων ἀγορεύει,
ὅς τε πρώτος πολεμεῖ, καὶ οὐτοὶ λησμόνια αὐτόν.
Ἄλλα, θέτεντις εἰπεινούσιν περ οὐδοί.
320 οὐρα οἰλασμένης τε τεταρπονέσι τοις οἴλον κρή-
δορον ἔχον τινα κῆρη, κατειρ οὐδεὶς θιμᾷ,
τιμητει μάλα κατοικεῖ, ή τηι κειμένοις έταιται.

20

Det bestandig imod ham den Jordsyndes Poseidon
Fysar af Ham, fordi han Son Polyphemos han blændte,
Hin Kyklop, der sterk som en Gud vedlike Kreftier
Staer over alle Kykloper; hans Moder er Nymphe Thoosa,
Datter af Phorkys, en mædende Drot i Havel der golde.
Him i hvelvede Røse Poseidon i Favn hende trykkede,
Derfor Odysseus i vred, og hvorvel Jordstyrtens spærre
Derfor Odysseus i vred, ham henvijs han fjern fra hins Hjemstavn
Dog vel! end nu samler han beteke, hvorleden
Helen kan næse mit, da vi Pønsom tilvise
Midtne i San hin, da vi til de salige Guder han troede,
Vi elene are noget formæde mod alle tilhørere,
Han gjenvænde Athene, den lysbøsnende Jonifre,
O vor Fader Kronion, den Drot der Øster tilbørelle!
Hvis da vi arbejde mi belægger en salige Guder,
At til si Hjem onsider den Held Odysseus dal kommen,
Lad sia Hermetis os flux, Buhringeren, Argos' Bane,
Skikkelse her til Ogygias os, den haurige Nymphe
Stuart kundigede han kan vor urokkelig faste Beslutning,
At til si Hjem Odyses, den kraflige Kæmpe, skal drage,
Selv vil jeg gaa til thukainen, at han Son ved min Tale
Meer opflinke skal og, Mod i Bringen ham sette.
Steaven skal jag til Kang, den hauefarne Mered af Achia,
Der skal han Belernes Sværne forbly si Hus, da de daglig
Slagte for Fode hans Faar og droskfremlættende Homvæg,
Sial vi til Stora jeg sende ham hen og det sandte Pylos,
For at han der kan sponge sig os for Faderens Hjernfeld,
Og er benommedig Navn sig selv blandt Mennesker vindre.
Strax som dette var talt, hin bundt under Foden de gyldne
Deilige himmelske Sæler, som bar hende hen over Havet
Og over Jordengle vase saa stolt os Pustet af Vinden;
Greb saa smægtige Landse, beslagen med sinngende Malmod,
Tun, forsværg og Lang, hvormed hin betvinger de kjekke
Fyler af Maer, paan hven er han grøn, den Vældiges Datter,
Oz i En fath ned sig svang fra hien Olymp.

1

Gjød han der ud, saa rykmed hrem den skinnende Mabdrod.
Ossen da værige Skaferske kom med Brod og med Retter,
Hvilk hen stilled paa Bord, meddelende mildt hvad hun havde.
Med alskens Sunnd inden i Salen Madsved,
Satte dem frem, og stillted paa Bord fyrge Ide Pokaler.
Og en Herold gik om, som med Vin den fligten fyldte.
Ind nu Beelzebun, og strax de mordlige Herrer
Tog deres Plads paa Stol eller Basal, jevnissedes lvaenderne.
Phux indfladt sig Herold, som Vand over Hænderne gjed dem;
Til venstre stinkt opfistede Brod i Kurve paa Bordet,
Knoesne Vini i Kummene gjod; til den skummen om Randen.
Derpaas de længed med Haand til den herle Ko, som der vanked;
Men da Enhver hadde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Beelzebun Hu strig sat i anten Forblystelse vendte,
Sang og Spil og Dands, til Sligt er en Pyrd for et Gikke.
Strax en Herold da sendte den prægtige Cithar til Skjæden
Phenomos, han som for Beelzebun sang modvindungen ved Gilde;
Rask han i Strengene gjod, og sin yndige Næse han begyndte.
Men til Guidinden Athene Telamochos vendte sin Tale,
Rekkende Hovedet ved, at Andre ham ei skulde høre:
Frømmek! tag et fortidelig op, hvad nu jg vil sige!
Hine har nu til Cithar og Sang henvendt deres Tanker;
Det har de god ved, de tre jo frat paa frenmed Mals Venstd.
Medens havidige Bane estedes henvestig paa Landjord
Smuldrude for Regn og Slud, eller nilles i Havet af Bolgen.
Dog hvis Ithakus! Kyst igen de saae ham betredt.
Vist langt hender de eksplig da ryphendede Fodder,
End at beriges med kostligst Guld og pragtig Klæder.
Dog han er døl en sorgelod Dug, og der ute ingen
Trøst for os, en endeg dog Mand som forkynede,
At han vil komme med Tiden, thi rettar forbott at Hems Hjemfjend.
Dog fortid mig nu dette, mens sig miid den skæreste Sandhæ!
Hven er du? af Ithak Folk, Olaf og al hvilke Forzadre?
Hvad for et Skab har det fordig hæftet? hvorledes har Sofolk
Brot din til Ithakos? O? og for hvem ustrid-svise?

1

έες έκανε, ούτι φιλοί ξένινοι διδόναι." Τόν δέ ήμειτες την λύκωνάστης "Αθηνήν" μήτ εἴπεν τα κατέργαστα λαϊλαμένων περ οδούς, δρόφους δέ ηττή κε μου δονιάνα φιλοί ήπορο άνοργη, αντίς ανθρώπουν δόμενουν οικόνδε φρεσούνα, κακά μάλα καλλύν ποιειν; σας δέ οικόνες έσταν αυμώβης." Ή μὲν ἄρ τι είπεις" απότελε γλυκωνάστης "Αθηνήν, πόροι, δέ να δύνασται διέπεται το δέ διν θυμῷ θήκε μηδεὶς καὶ θύρως, μηνύσαντες δέ τι επάρτο μαλλών εἴτι ή πάροινόν, δέ φρεσιν ήταν νόσας θεύματας κατὰ θύμουν ὀστός τῷραν θέντας είναι. αυτίκα δέ μηντρας ἐπόρευτο ισθέμονος φός.

Τοισι δέ δωδεκάνετε περικλάτους, οι δέ σιοπῇ μηδέ ανονκές δέ "Ἄγαμον νόσουν δέσποινται λευρών, οι δέ Τριάδες επειταπέλους "Αθηνήν. Τού δέ ὑπερέπειρα πράσινον θέσανταν αὐδιδήν κορύθι Ικερίσιο, περίπορα Πινελάσσουν

κλίμαινα δέ θυλήν κατεβεπέντο από δύοντα, οτιού οίκη μη τη καὶ αμφιπολού δέ έποντο. ή δέ θα διη μηντρήσας ἀρίστει δια συνακινῶν, στην πάροι στομαῖον πάντα ποικιλοτοί, ἀντα περιπολού σογμένη λιπαρά ριθιδημά;

αμφιπολούς δέ άραι οι κακήν εκπέτη παρεπετη- δακρύσσαντα δέ επειτα προσπάθησαν θυμὸν αδωδόν. "Φήμις πολλά γέραλα βρότον θελήτρια οίδας, ἐρύν ἀνδρῶν δέ θετε, τα τε λειώνοντασιν οικούν τὸν ἔν φην άειδε παρημένοι, ο δέ σιοπῇ οίνον πινύντων ταῦτης δέ ἀπούσαν αὐδής ληρήσης, η τοι μείνει εἰτι σπάσθαι φιλον κῆρ τείρει, εἶπε μελαύτοι κυκίσθε πένθος ἀλασσον. τούν γηρ κεφαλήν ποθε μεμνημένη αει διόρδυν, τού κλέος, εύρη καθ' Ἐλάσσα καὶ μέον "Αργο-

Την δέ άλι Τηλέμους πεντεμνύνον αντίον ήδας: "μήπερ έτι, η τρί τοι φύσιστας ἐπίροιν αὐδών τερέσσιν οπίν νοις ὄρνταν; ου νέ τ' αὐδοί

22

καλλιέργειαν οιδί· Εἴτε κένον δημόρωνάς στεναχίζει
ούνοι, έπειτα νι ωι μοι άλλαι θεοί κυκλική επενταν·
Ωστούντο τε Σάμη το καὶ θάνατον Τακνιώθο·
ηδὲ ίδος κορωνή Ιθάκην κάτια καρυεύουσαν·
τόσουτο μητρή ἐμήν μνωτάν, τρέψουτα δὲ οἰκον·
ἡ δὲ οὔτε ἀρνεῖται στηγερῶν γάμων δέος τελευτὴν
50 ποιεῖ· Καρνατούσαν τοι δέ φθινόθυσιν εἶδοντες
τούκοις εὔπονοι τάχα δι μιαρφάσσουσαν καὶ αὐτὸν·
Τόν δὲ ἐπαλαττότασσαν προσθεῖται Παλλάς· Αθῆν·
“Ἄν ποτε, ή δι πολλάς απογειώνομεν Οὐδούσιος
δέον, οὐ κεντητόντας οντασίδια ποτε φερεῖ·
ειτέ γάρ νι όλονδον μεταν τοι πρότιτα θυμρισταί
σται· Ξένοι πηπλοί καὶ αστεία καὶ δύο δοῦντε,
τοις δέν τοι μη γάρ τα πρότιτα ἔνστατα
οικον ἐν πητερῷ ποντον τε τερψόντων τε,
εξ Ἔρηβος ἀντόντα παρ·” Πτολ. Μεμρείριδο·
οίσχετο γάρ καὶ κειτε θοῖς εἰτι νηρᾶς· Οὐδούσιος
φάρμακον ἀνδρόφορον διζεύγειν, δράρι οἱ εἴη
ιοὺς κριθέοντας καλλεργεῖς· οὐλά ὁ μὲν οἱ
δοκεῖν, εἰτε πα θεούς γενεσίτο αἰεν ἔντες,
ἄλλα πατρί οἱ δοκεῖν εὐρεῖς· φιλέστερος γάρ αινός.
τοις δέν μηνητροῖς ομήλαστες· Οὐδούσιες·
περὶ τούκον τε γενοταί πικρόποτε τε·
ἄλλ· ή τοι με ταῦτα θεούν εν γονάσι κείται,
ἡ κεν νοστητός οδοτείται, η καὶ ούκι,
οίστιν ειτέ μεράρους σε δι φρέσκοθεν ἄνωγα
ὅπος τοι κε μηνητροῖς ἀπόστει κε μεράροι·
ει δὲ ἄγε νῦν ξενιτε καὶ ειώμενος μιθον·
αύριον εἰς άργοντα καλλεῖς θηροί· Αγαύοις
μιθόν δέσποτε πάτε, θεοί δὲ πάτιστοι έστιν·
μηνητροῖς δέ ειτε οφερεῖσι στενάνθρακαν ουνθρ,
μητρέα δέ, ειτε οι θυμοὶ έρωπαται γαμεύσαν·
αν ιτο έν μεγαρον πατρες, μεν δυανέμονοι·
οι δέ κάμην τεινούσι καὶ ματηνότανοι έσδιν·

da paa Iflækus Øe hun stod ved Odysseus' Borgort
da paa Tærskil i Gaarden, og holdt i Haanden Maalnspær,
hjemme han lignet, den Tafiske Drot, der var kommen som Fremmede
Identifør Dronen har en tredje Beilenes Skare
som til samlesom de morod sig der med at spille med Smæsteen,
fødestagligstak på Hader af Qvæg, som de selv havde slagtet.
Tavlk gik hæde Heroldkr omkring og drifte Svende,
og behåndede bænk med Vand i forvarige Kummer.
Bordene, som Bordene først afskned med hylde Svampe,
med dem frem paa, og skaffet den ypperle Stuholmad,
Først af alle den Fage Teknachos endnu Gudinden;
Ild blandt Beilenes Flok han sad, nismodig i Hjerte
og underlunde paa dit maalige Træt, om han berlige Fader
kom til Hjerte, og Beilenes Svampe adspilte i Huset,
alz ammannde sin Heder, og raadet gien for Selvestand
ubeklaade han os Belerne saa, da han Athene,
max han ille til Posten, ærgerlig stent i sti Hjerte,
men den mannen den fremmede Gjest lod staa ved Døren saa lenger,
raadende nyr hends Hænder han greb, og tog hends Maalnspær,
med bevingedes Ord han talede til Guðinden:
Hil dig, fremmede! Vend! voksemens vor vel et Maalid
ord til tilgode dig gøie! saa nevn os denkti Árinð.
Alselande sagde sig selv han form, og Guðinden han fulgte,
den da de treder Under, og stod i Salen den høje
og han Lansek, og stilled den op til en kniesende Sule
i det prunkne Væbenkof, hvor Landet i Mængde
med Odysseus, den haardøfe Helt, havde der i Forvaring
erpaan han bold hænde Pals på den snuktsmættede Skammel,
om var med Linned belagt, og ved Fodden stod der en Skammel,
til sig selv en stedslig Sal vid Siden han satte
paa Beilernes Svampe, at Hans Gjest i kunde Forsøpling
skulde plages med Bulder og Stø, og væmmes ved Maden,
at han kunde spise godt om sin svæde Fader.
En af Temrene brugte nu Vand i prægten og gylden
sonde, son stod paæ Etikken af Solv, og til Hændenes Tværing

11

Hværlig er det vi kommen blandt høi på din Fod, kan jeg tenke,
du dette mig sine forstand, at jeg faer det at vide;
om du til Øen fony's, eller gjested du forlum min Fader?
engang vor Højs af fremmede Folk, saa flitsig besøges;
hi har vel en selv huld ongemedig Mand imellem
Jens gavnerne Højs, den hyldeblæse Joncufre.
Hette jeg dig vil, og tales den skæreste Sandhed!
Hedder Aghias! Son jeg es, selv hælder jeg Mente,
jeg er Drot til Taphiske Mand, flirknude Soföle;
et af ej kongens formys med Skib og Mænd pa en Reise
idt over Bølgeme blæse til Fal, Hvis Sprig er mig fremmed;
famla fra blinkende Temra for blinkende Jen tiltsue jeg vil ming
de ved Kysten med Skib jeg har lagt af Stykke fra Skil
ist i den Rheinske Bugt under Nemon den skovklædte Klippe.
edredene Gjeforbrude i Hemere Oldt vi hinanden
ot kalde kann; ja sporn kg, naar engang du besøger
alle Laertes, som alding, aa her jeg, setter i Staden
leere sine Been, men grømnes i Emonsholde paa Landet
tot med en alredde Qvinde, som Mad og Driske paa Bordet
hæver ham, naar han krobet omkring i sin frodige Vinggaard
svænde der saalende, til Lemmerne gæbes af Træbed.
ubegy jeg mig hid, da det blev mig fortalt, at ind Fader
tu ver i her ladt; dog Gudene sinke hans Reise.
endnu han paa Jorden er død, den Edlyng Odysseus,
et! Behold er han fængt esteds paa vildene Haydvb
paa en Holm i Bohems Skjod, hvor grusomme Vildmed
køle med Tyng ham fast, og et vil lade ham reise.
og Behovede nævne jeg vil, saaledes som Guder
dv mig gav den Sind, og som den forvir vorst oplydt,
gjordt ei Seer jeg er, eller klog Phegues Jætgen,
et ræ lange forhan er han fra sin elskede Hjemstavn
orte forbli, om ent man i Lanker af Jen havde lagt han,
som böhler han er, udtræder hon ikke til Hjemkomst,
og fort mig nu dette, men saa din mogen skæreste Sandhed!
som al os vær er, stor du viskig, son af Ohwessens?

15

νίσαντος; παρά δὲ έζητην τηνόπιστα τράπεζαν.
ούτως δὲ αἰδίῳ ταρπήσας φέρουσα,
είδεται σύντομον ἐπιτυχίαν, χαρούμενην παρόντων·
διατρέψας δὲ κριών πάνακας παρέβαλεν άερις
πατονίον, τοιούτον διό τις τιθεὶς ρύπειον κυκλώλα,
κηρύξεις δὲ αὐτοῖς θύμον ἐπέγραψε οὐρανογένεσιν.
Επειδὴ δὲ λόγων μητροφόρων ἀγήρων, που μὲν εἴκετα
ἔξιν ἔχοντα κατὰ λίσσους, ταῦθις δέ
τοισι δὲ σηρποῖς μὲν ὑπὸροι εἶχον ξέριον Εὔρων,
οὗτοι δὲ διμορφοὶ παρενέποντον εἰκόναν,
κούροι δὲ κρητηπότερον επεπάντω ποτοῦ.
οἱ δὲ ἔντειροι ἔτους προκειμένη γέραιος ζαλλον.
αὐτῷ εἶτα πότοις καὶ ἐπιτῆσις ἐξ ἑρόν ἐντο
μητροφόροι, ποτῶν μὲν ἐφρειτούσαι ἀλλα
μολτὶ τὸ ὄργανον τοῦ ποτοῦ τὸ νάθμασθαι διατέκ
τηκτὸν δὲ ἐν περιστοῖς κιθηρίον πορεύονται θύμε
Φιώνιο, οὐ δὲ ἕπειτα παραμητροφόροις ανάγκη
τοι τοιούτοις ἀνέβασσον ἀλλαγὴν καλούντες.
αὐτὸς Τρίκαλος προσέρχεται λαγωνικὸν Ἀληνίην,
ἄτρι σχοῖνον κερατίδην, μηνὶ πειθοῦσιν οἱ ἀλλοι·
“Ἐπινεί φη, οὐ καὶ μηνεοπότεροι διττοὶ τοι εἴσον
ποτοποιοί μὲν παῖδες μετέποιησαν καὶ ἀωδοί·
τρίη, ἐπει ταῦλοροι βιοτογόνοιν ἔδουσιν,
αὐτοὶ δὲ τοι πότιον λένε· ὅστιστα πόθεντα μῆναρ
κείνους εἰς πτησίαν, ή δὲν εὖλα ναύλειν.
εἰ κείνων γ' Ἐθάνεος διώσατο νοσθητάν·
πάντες τοι ἀρρώπασιν ἀλλαρρόποιον πόδαν είναι
καὶ ὀνειρεύεται χρυσοῦσι τε ἐθήσατο, τε
νῦν δὲ μὲν τὰς ἀποτελεῖσαν καρκίνους, οὐδὲ τις ἡμῖν
θαυμάσιον, εἰ πάρ τις ἀπέργων αὐθίστων
φέντε ελασσοπότερον τοι δὲ μάλιστανόν τον μαρ
αζεῖ, ἵη τοι μάλιστα εἰς αὐτὸν ἀπεργέας κατελαζεύν
τις ποθεὶς ἀνδρόβιος; ποθεὶς τοι πόλις ηδὸν τοκτῆς;
διατρέπεις τὸ ἐπινεῖον ποτεῖον, τοι δέ νεατα
ηγορον εἰς Ἐθάνεον, τίνες ἐμέναι εὐεργέστον;

Som efter Billighed følger den elskede Datter som Medgift.
Dig formaner jeg stort, med alters maa Rad til fulge,
80 Rue og Skilt, det bedste du kan, med en fuld Snæs Roerfolk,
Reis saa blot, at sponge dig for din smæde Fader,
Om nogen Dodelig giv dig Nys, eller mulig du hører
Ryget, der kommer fra Cuus, og Sam omberher i Verden,
Forst du drage til Pyt, at sponge den edelige Nestor,
Derfin til Sparta da gæle den Guldhands Drot Menachos,
Som af Achaeenes Kemper er siden hjemkommen fra Krigen.
Hører du nu, at han lever, og alt er pa Reise til Hjemmet,
Sal af Klar Aar endnu du din Qval faa modigere bære,
Men om du Hører, at han er død og kommen af Dage,
Vend til tilbage paastand til den elskede Frederik Hjemstavn,
Kast en Høi til Hens Minde, og hold en glimmende Ligfærd,
Som det er Skilt og Sikr, og giv din Moder en Husbond!
Men daar du dette hører goge, og Alt tilborge er fuldbragt,
Da man du bet retteret tilgåvns i dit Sind og dit Hjerte,
Hvordan du Beilemes Flugt i Hokus af Dage vil bringe,
Enten ved List eller arbefryd Ferri; thi det skidt dig anstaer
Nu som et Ham at tee dig, et est den lehner en Pebling.
Eller har ciu du høit, hvid Ryd e' Helling Oestres
Vandt sig hos Mensker alle, fordi den Morder Aigisthos
Drepte til Heyn, som lunck havde myrdet hans heilige Fader,
Sau, min Kjærli! - kig saa god se og fager og voxen,
At ogsaa du man prises endeg af sildige Steppene,
Nu er det bedst, jeg begiver mig ned til mit hårte Furto
Og min Svend, som lommme maaekse for jeg tovar saa lenge.
Tekn du nu pa mit Ord, og leg mig Formannig pa Hjerte!
Og den formodige svend Telenboske stod stundhuse:
Fremmede Mund! said Kjærli med mig ud taler i Sandhuse,
Som til sin Son er Fader, og aldrig dit Ord jeg skal glemem.
Tog dog og Korn endda, hvor svært du husset med Resen,
At du kan queves ved Bag, og ret forisket i Hjertet
Glad i Hua kan begive dig ned til Skib med en Gave,
Skjón og af stor Viede; til Frindring om midt dag den gjemme,

στη δέ θάλασσα είναι δύμοι επί προθύρων «Οιδηπός», ουδανός εἰς αὐλώνας παλάμη δέ ξέρει κάλλοντας ἔπος·

105 ειδουμένης ζίγνει. Ταυτὸν ήτητο Μέντην.
εὑρε δέ ἄρα μηνοτρόπιας ἀγήνων, οι μὲν ἐκείτα
πεσούσι τοπρούσιοι θυράνων θύμοις ἔπερνον,
ημενοὶ εἰν μνιστόις φέρονται, οἷς ἔκπαντον οὐνότ.
κηρυκεῖς δέ αὐτοῖς καὶ ὅπριοι θράνοντες·
110 οἱ μὲν τοῦ οἴνου θυμαντοὶ εἰν κρηπτοῖς καὶ ιδιοφ.,
οἱ δέ αὐτῷ σπρώγοις πολυτρόπτοι τραπεζίν
νίζον καὶ πρότινοι, τοι δέ κερκοὶ πολλὰ δαπεντό.
Την δέ πολι τρόπος Τελέμαχος θεοιδεῖ,
ἥτο γέρανη μηνητρίοι φίλοι τετιμένοις ήτορ,
115 οποισμένοις πατέρεσσιν ένθινοι εἰν φρεστήι,

ποιεῖν οὐδενὸν εἰκόνην οὐδενόντας δομάτα θεῖν,
τυρῆ δέ αὐτὸς έξι καὶ κτίσμαν οὐδενὸν άνασσοι.
τῷ φρονεόν μηνητρίοι μεθιθεῖν εἴσει· Ἀθηνῆν
βῇ δέ ήθει προθύροις νεκτερωπήν ἔγρυψ δέ στές
ζείνον διητού θρόνον εφεστάθησεν· ἔγρυψ δέ στές
κείρεται οὐδετέρην καὶ έδεστάρα λάκκον ἔγρυψ,
καὶ μην φωναῖς οὖσαι πετραποτά προσποντοῖ.
«Χαῖρε, ξένε, πορῷ μηνι φιλάσσεις αὐτῶν εἰπείται
δείπνον πασσαύλοις μηδεῖσας οὗτος σε ρῆ·»

125 «Οι εἰστον γηγένει, ή δέ ἐπαπο Πολλάς· Ἀθην.,
οἱ δέ οὗτοι δέ ην ποντοῦσι εἰς δουινούν ιητροῖο.
ἔργος μὲν ὁν προνόις πρός κύνα πακρῆν
δουρασσοῖς ἐν τοσθεν εὔσυνος, οὐτά δέ πολλά
ἔργε· Οὐδεσμός ταλασσαρίους ἵστατο πολλά.

130 αὐτῶν δέ ή θυμοῖς εἶται ζητεῖν, ηλικία λάτια πετάσσασ·
καλλών δουρασσοῖς ιηνόδε θύμοις παραπονεῖν·
οὐδέ τοις κατέστη θετεσμοῖς, έκσυντον ἄλλων
μηνητρίοις, μη ζείνον ανηθεῖδε δρυμωδῆ
δείπνον οὐδεποτέ παπούονται μελθόν·

135 ήδέ ίνα μην περι πατρὸς ἀπογομένου ἔριτο.
χερνίβα δέ ὑπερβατοῖς προκύνεις έφερουσα
καλὴ χρυσεῖται, υπέρ ἀργυροῦ λεβίταις,

Son det der Skål mellem Venner, der kjerligen gieste hinanden!
Ham gjensvært Athene, den lyslaabde Jonifre!
Holt ei lengre mig op, nu har Hu staeter rett til at reise!
Men den Føring, som dit venlige Sind har litteken,
Den jag kee fæ, naar jeg kommer igjen, og bringes den hjem med.
Wel den saa prægtig du, jeg kom igjen skal rigelig give dig Bjænget.
Talende saa forsvandt den lyslaabde Pallas
Talende som en Fugl, der stikker i Skye, men ham hun i Bjænget
Mord og Kraft havde lagt, og vakt han Hul til at tenke
Mear paa Enden for dem; da dette klart havde fattet,
Skjøn han Sint, thi delbat han for, om et Hul havde viist sig.
Stad til Belemens Kreds hørne den delige Yngling.
Herr den fortinende Skjøl steg Streng og qyad, mens de Andre
Sæd og lyttede taust; om den Jammer han sang, som Athene
Lod Achaeerne dimes, da hjem de syfde fra Troya.
Men da Banos' Datter, den klogelige Penelope,
Hørte den delige Sang som han sad i til Høienfolskammer,
Ned At Trappen den høie Hun steg, som løb gjenems Huset.
Ei alene hun gik, af Terrene he høpte fulgte.
Og da den herlige Ven kom til Belemens Skare,
Standeset Stolpen huse i den fastigbygde Hoisal,
Hyllende tet om Kind en Flig af skinnende Lindear,
En af de venlige Temer der stod ved hver henders Side,
Flue til den herlige Skjold med grednads Tuan han talte;
Phemios' mangten flyrtige Sang kan ellers du synge,
Qyd om Guder og Maerid, hvic Befredir Skjoldkjærs præses;
En af disse du synge for Menelæus her mens de drukke.
Tast denne Vijn, men standes Sang, som saa sengelidt lyder!
Dylt i mit inderske Hjerte det skjærige sangt at jeg den hører,
Menest af Mæster og Mester, hvilket mæsterlig dræges
Jeg synes savnende maerig en Mand, og mændes bestandig
Hallen hos Rytter, som bredt over Hallen og Argos sat vidie,
Og den forstandige Svend Temelachos sværd stundte.
Morder! hvilke lust vil landes elskede Skjold at han synger
Herr os til Gammel, som stundt han byder det, aldrig er Skjolden

οίνος μὲν κεφαλήι ταῦτα καὶ οὐδαμός κατὰ Εὐκαρί-
κην, ἐπειδὴ θαύμος εἰσήγειτο ἀλλάζοντα.
πρὶν γὰρ τὸ έργον Τρούπανον διέβανταν, ἔνθε περ Ἀλλοί
Ἀργείοις οἱ ἄριστοι θεῶν καὶ λέγει Ἐννιν τηροῦνται
ἔπει τὸ δι' Οὐρανοῦ ἐνὸν θεόν οὐτὸν μὲν κείνον·
Τὴν δὲ Τηλέμαχον πεπνευμένον αὐτὸν ηὔδη
τούτορα γρῖ τους, ζεῦς μὲν ἀπέρεξας ἡρώων,
περιπτῷ μὲν τὸ μέση τρίποδα τοὺς μενεάνιαν,
αὐτὸν δὲ ἦν τὸ ψηλόν μακρύν τοι οὐκέτι εἴη τοι εἶναι τις
ἀνέρας, οὐ κατέστησεν οὖτις ἔπι γῆρας ἔπειτα
νῦν δὲ ὃς πατούσασθαι γένεται θυντὸν ἀφύπνοι·
μόν τι ἐκ φυσικοῦ γένεται εἰπεὶ νῦν τοις τρέπειν·
Τὸν δὲ αὐτὸς προειδεῖ θεός γλωσσώνος Ἀθηνᾶ
θηκεν, εἰπε σε τοιούτοις Ἑπειδελεία·
ἄλλη ὁμοία τοιεὶς καὶ ἀπέρεξι κατόλαβεν·
τις διαίτης, τις δια μόνιμος ὅστις ἐλεύθερος σε χρεό^{τη}
ειλανταί τοι γέμεις; εἴτε οὐκέτι οὐκέτι τόδε γέτε·
οὐδὲ τοι μὲν ιερίσθιαν ὑπερφύλακας δοκούνται
δαίνιονθετικαὶ δῶματα, νεμεσοποιούνται καν ἄντη
αἰσχροῖς πάλι· ὅρον, οἷς τινας τοι γέτε μελεθότι·
Τὴν δὲ Τηλέμαχον πεπνευμένον αὐτὸν ηὔδη
“ξεῖν, ἐπειδὴ δι τάνταν ἔντερα οὐδὲ μεταλλάξ,
μελέντεν μὲν ποιοῖς οὐδὲ ἀντέρεις καὶ ἀμύνων
εμμένει, οὐδὲ ἐπειδὴ άνάντη επιδίδομαι· ήνει
νῦν δὲ ἔτερος εβλόντο θεοῖ κατὰ μιτρωντας,
οἱ κείνους μὲν αἵτινας εποίεινται περὶ πάντων
οὐδόντων, εἴτε οὐδὲν θυντότερον περὶ ὁπάκουοιν,
εἰ μεταὶ οἱ ἄριστοι δομη Τρούπαν έιναι δόμοι·
νῦν δὲν οὐ χεροῖ, εἴτε πόλειν πολεύοντες·
ἥδε καὶ τὸ πατεῖ μέλλει κλόνος δόμοις·
νῦν δὲν μὲν αἰλούρες ποντιαὶ αντρεπόνται,
οὐτεὶς οὔτος· μέντος, εἴδις δὲ οὐδαμός τε νόοις τε

Slaeende ligner du ham af Høne og delige Øhne.
Vide du man, tilform til To saeje hovindige Øhne.
Forend han stavede til Troernes Land, hvor ogsaa de andre
Drotter af Argos begav sig hen på bugede Skibe;
Siden han aldrig Odyssee jeg seet, han mig ikke heller.
Om den forstandige Sven Temelchous sværd saluhude:
Dette, du fremmede Mand! vil jeg sig dog ganske sandfærdig.
Efter hvad Modur hos jeg er og Jesen han, med visched Veed
Ved jeg det ei; at sig selv kan Ingen jo kjenne sin Herkomst.
Gid jeg heller var han af En, som fojet af Lykken
Sad i sit Hjem ved sin Eie, når Aldrenet listig sag pa ham!
Nu er den mest usædige Mand, som føltes i Verden.
Fader til mig, hør nu sag den derom det var jo du spurte.
Hans givensværd Athene, den lysblændende Jonfine:
Gudene gav dig en Slegt, hvis Navn er glemmed i Fremtid;
Siden en Som du blev født ved Penelope.
Dog fortæl mig nu dette, men sig mig den skeneste Sandheli!
Hvad er det her for en Suus og Dus? hvad er der paaferde?
Hotstidstelse eller Bryllup? thi knap er det Sammenskudsigle,
Saadan en kaud og skammelig Færd de tykkles mig drive
Her er ved dit Bond i din En, saak i skilmand Mæl jo hammes,
Når pa samme stadt han kommer, og seer det ueftige Veser.
Og den forstandige Sven Temelchous sværd saluhude:
Fremmede Mand! da om dette du sprøger og fritter mig noie,
Vid, du formid inedenst endnu Mand var i Landet,
Da turde vel male kunde vor Huse bemidlet og anseet;
Nu har samtlige Guder vor Held omfisket til Vanheld,
Reent de lod han forsvinde, som aldrig en Mand er forsvundt;
Selv Habs dand jeg mi ei saa ner habe taget til Hjerte,
Hvis han i Troernes Land var blegnet i Kredsen af Landsmaaer,
Eller i Vennernes Arme, hvor han allihve udstridt;
Alt Achærensomlig! Folk havde ham tue i Gravhol.
Og et berømmedt Navn han Son havde levet i Fremtid;
Nu Hærmyrpe veined ham, og noved hans Hader.
Innen han saae'e herte, hon standt og lammerne on Klase

ού μεν γόρι το σε πενθόν θύμων ἔνθας ἱκέσθαι,
καὶ μοι τοῦ ὑδάτου εὐπέπλων ἐτίτανον, ἥρην εἰδῶ,
175 νὴ νέον μεθεῖται, ἡ καὶ πατρώνος ἐσται
Ξένιος, εἴτε πολλοὶ Ιανὸν ἀνέρων μετέποντον δῶ
ἄλλοι, εἶτε καὶ κείνος ἐπέτασσον τὸν ἄνθρωπον·
Τὸν δὲ αὐτὸς προπέπλει θεά λγανούσας Ἀθηνῆν·
“ευτράχη ἐν τοῖς πάντα μέλι, ἀπέρκεις ἀγρούσιν·
180 Μάντες· Ἀγριάδης δισφύρων σύγουσαν εἶναι
υῖος, ἀπό ταρσίου φιληρέωτουν ὑπάνασσοι.
νῦν δὲ οὐδὲν νῦν κατεπέπλων δῆ ἀπέραστοι,
πλέον τὸν εἶτα ποντὸν ἐπὶ ἀλλοδρόμους ἀνθρώπους,
εἰς Τευτονίαν μετὰ στάλκον, ἀλλὰ σ' αἴσιων στόλην.

185 νῦν δὲ οὐδὲν δὴ ἐπέτασσε τὸ ἀρόν νόσῳ πολλοῖς,
εἰς αἱρέσιν. Περίθοι τοῦ Νηπτοῦ ὑλέσθη,
ζεύντων δὲ ἀλλήλοιν περιπλέοντες εὐχόριοι³ εἶναι
εἰς αρχῆς, εἰ περ τε γερόν⁴ εἴριπον ἐπέθυνον
Λαέρτην προα., τονούειται πολλοῖς θύσιοι.
190 ἐρχούσθι, ἀλλὰ ἀπανεύθεν ἐπὶ ἄργον πηματα πάσχουν
γένονται σὺν αὐτῷρι, ή οἱ βρούσιν τὸν πότεν τοι
παρτεῖσθαι, εὖν μὲν καμάτος κατὰ γυναῖς λαβήσουν
ἐπέτασσον· ἀνά γονάν άλλων οἰνοτεύοντες,
νῦν δὲ ἥλων, δῆ γάρ μηναν⁵ ἐπιδίμους εἶναι,
σὸν πατέρα· ἀλλὰ νῦν τὸν θεοῦ βλαστούσιν κελεύθουν.
οὐ γάρ το πεθήνειν εἴλιθον δύο· θύσεος,
195 ἀλλ᾽ οὐν τοῦ ζωοῦ κατερύπαντα εὑρεῖ πότα,
νήσον ἐν Ἐμπρωτοῖς, λούσα δὲ μὲν ὑδρεύς ἔχουσιν,
ἄτροι, οἱ ποι κέντων ἐρυκανούσοις⁶ ἀκέντων.

200 αὐτῷ νῦν τὸ έρωτα μετασεύσοι, ὃς ἐνι γυθῷ
ἀδιάντοι βαλλόσαται καὶ τελέσσειν οἴνο,
οὔτε τι μάντης ἐνών· οἰνῶν σπασί εἰδὼς·
οὐ τοι ἐτι δηρόν γε σφίλας ὅπελος πατρίδος αἵνεις
ἐπεστοι, εἴτε δὲ τε σιδηρῶν δέματος· ἔποι
φράσσοσται ὃς κεντρίνη, ἐπει τολμανούσος ἐτίνι·
205 ἄλλη ἄγη με τοῦτο εἰπε καὶ μπρεκόν καταλλέξον, εἰ δὲ εἴτε αὐτοῦ τόδος πάτε τοις
εἰς θύσιον.

Lewndt han mig; doig ikke for ham aleen jeg grammes
Lydi I sind, nelde Andrekymre Gudene gav mig
Alle de magteg Mænd, som made for Øerne rundom,
Sam! Dulichions Ø og det skovbeklædte Zalukyhos.
Alle de Drotter desuden, som henske pa Iflaesk Fjelds,
Friher ene i din Modet, og haardt meedige de Huset
Selv han lverken formeden den skendige Byllup at afslae,
Eller at enden den Først; man hine forede ved Fransosse
Reest vor Haus, og mig selv net snart ombringe de voldsomt.
Greben af Yrk og Hamm givnereval Patis Ahene:
Ha! hvem træder du nu i den Fader, du svaret saa kenge!
At han pa Bellemens negle Plok straxt Hanud kenge?
At han med han kom end, og stod i Dom! Suhne!
Vedtak med Hjelm og Skold, og i Haand to dygge Landser,
Væbnet med knage og skjold, da først i stifted Kjendskab
Hjemme nos os i Vor, sat frose til Beger han komte!
Sind fra Ephryt ubæge han kom pa Reest til Illus.
Memmer? Sot i lvern pat og lobende Skib han var seilet
Efter en drebend Gitt, som han onsked sig, at bestregte
Malmbebrænde Pile demmed; dog illus sig vasegt
Plat ved ave ham den, at Grune for de sagde Guider;
Men af min Fader, som elskede ham høit, han ikk hvidt han sogte. -
Gid dog Odyses med lignende Kraft blandt Beileme frentreeth,
Brad for dem alle blev dees Død og beedes deres Byllup
Dag i Gudemar Skjold forstand alt dette jo hviler.
Om til St Hjerm kan ham, og Hevn over Syndeme tager
Her i s Hjem kan ham, eller e dig nu maa vel du betene.
Hvad du vil gøre, for Beilemen Sværms af Huset at jage.
Selv saa mere pa mit Ord, og leig min Formann pa Hjerte!
Steen ivognen til Thing, Akraves ypperste Herre!
Tag saa Blædet mi Mund, og krevr i Guddom til Vidne!
Belemer du skal Enfet til Sit fortekke!
Men er din Modet betagen af Lyst at fage sig en Husbond,
Vel saa drage til Borgsen huen hjen til sin magteg Fader.
Der vil man Brønlund holde, ose swie for riegel i Distr.